

LISA JACKSON

OCHOTNÁ
ZEMŘÍT

Ochotná zemřít

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Lisa Jackson

Ochotná zemřít – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LISA
JACKSON

OCHOTNÁ
ZEMŘÍT

2020

PROLOG

Blízko San Franciska, Kalifornie

4. července

Mrtvý.

Její syn je mrtvý!

Navzdory letnímu teplu byla studená jako rampouch, nemohla se nadechnout, lapala po vzduchu.

Hrdlo se jí svíralo zármutkem, bolestí a obrovskou zuřivostí.

Stála sama na hřbitově s náhrobky vyrovnanými jako vojáci na stráž, zatínala pěsti a nejraději by hrozila a spílala noční obloze, na níž se zrovna třpytily pestrobarevné spršky ohňostroje provázené ohlušujícími výbuchy.

Démoni, kteří ji užírali, nelhali.

Do srdce se jí zářovalo zoufalství mrazivé jako nejkřutější údobí montanské zimy. Pomrkávala, aby zadržela slzy, a zvedla pohled od nápisu na malé mramorové desce u svých nohou.

Všude se nízko u země válely cáry mlhy, pohlcovaly záři světla na protější straně zálivu. Ikonický most Golden Gate byl také částečně utopený v mlze, kterou prořízly jen špičky jeho vysokých sloupů a tyčily se nad ní k černé obloze poseté hvězdami vytvářející pozadí ohňostrojů. Sledovala, jak vzhůru letí další bod zářivější než hvězdy, sypou se z něj tisíce vybuchujících třpytek a před jejíma očima prskavě klesají dolů. Na pár úchvatných vteřin ji pyrotechnika uhranula, ale pak vše pohaslo, světelné efekty měly krátký život a rychlé oslepující výbuchy skončily stejně rychle, jako vzplály.

Podobně jako krátký život jejího syna.

Srdce se jí sevřelo tak bolestivě, až klesla na kolena. V uplynulých osamělých letech věděla, že je možné, ba dokonce pravděpodobné, že zemřel, ale upínala se k jiskřičce naděje, že přece jen přežil a znovu se setkají a ona jako matka ucítí teplo jeho ručiček kolem krku, až si ho k sobě přivine. „Ach, chlapečku,“ zašeptala.

Znovu obrátila pozornost k malému náhrobku, nepatrnému kameni v moři větších a zdobnějších. Měla jich kolem sebe víc než dost, různé tvary a velikosti, některé vysoké, jiné krásně tesané, další zase prosté, všechny nehybně stály a tyčily se na hřbitově svažujícím se k městu a temným, černým vodám zálivu.

Proč?

Panebože, proč?

Zavřela oči a několikrát se zhluboka nadechla.

Neptej se. Tak to prostě je.

Důležitější je to, co s tím máš udělat. Ty sama.

Zařala zuby. Vzpomínala na všechny, kteří jí ublížili.

Kteří ji využili.

Kteří ji zneužili.

Kteří v sobě nechali zvítězit nenávist k její osobě nad nevinností jejího dítěte.

Pořád na kolenou natáhla ruku a prstem obkreslovala data vytesaná na studeném kameni. Necelé čtyři roky od data narození k datu úmrtí.

Srdce jí pukalo bolestí. „Miláčku,“ šeptala, hrdlo se jí svíralo a hlavou jí vířily vzpomínky na ten neskutečný porod. Porodní bolesti, strach z neznámého, přívál radosti, když zaslechla pláč novorozeněte –, a pak prázdnota, když jí syna ukradli, odnesli z pustého porodního sálu. Ještě teď slyšela šepot nemocničního personálu.

„... silně narušená.“

„...psychicky nevyrovnaná.“

„...závažná psychóza.“

Vše vyřčeno tlumeným hlasem. Jako by to neměla slyšet.

A teď tohle.

Pevně zavřela oči a v duchu si vybavovala manipulátory, kteří rozhodovali za ni, protože byli zarputile přesvědčení, že je „neschopná“ nebo „neochotná“, případně „nezpůsobilá“. Což byla další

slova, která neměla slyšet. A pak přišlo nejkřutější ze všech. „Zbavená svéprávnosti.“ Zaskřípala zuby, když si vzpomněla, s jakou neomaleností se tam všechna tato slova probírala. Jak to mohli říct tak jistě? Ano, byla nevyrovnaná, to věděla, ačkoli označení „nepříčetná“, které v průběhu života slýchala, bylo rozhodně přehnané. Nepříčetná nebyla nikdy.

A už vůbec ne dnes večer.

Ne! Sledovala na obloze různé ječící rakety, které divoce vybuchovaly do pestrobarevných oslepujících tvarů, a napadlo ji, že si nikdy nepřipadala příčetněji. Pátrání po synovi věnovala tolik času, a nakonec jen zjistila, že je tady pohřbený. Poslední jiskřička naděje, kterou měla při představě, že se s ním zase uvidí, naváže kontakt, vysvětlí mu, co se dělo, a obejmě ho... tato poslední jiskřička nyní pohasla. Byla zadušena. A namísto ní v sobě cítila bujet nový pocit, syrový a spalující.

Pomstí se.

Polkla, aby uvolnila sevřené hrdlo, znovu zaostřila pohled na malý náhrobní kámen a už se suchýma očima uvažovala o budoucnosti. „Ti mizerové za všechno zaplatí,“ slibovala svému dítěti v naději, že ji nějak uslyší. Probírala mezi prsty usychající stébla trávy u hrobu, dlouhé stonky a odkvetlé pampelišky těsně u náhrobku, které unikly zahradníkově sekačce. Křečovitě je sevřela. „Všichni do jednoho. Najdu je a slibuju ti, že krutě zaplatí.“ V duchu je viděla. Když vstávala, nad zálivem právě vybuchlo několik menších ohňostrojů, vnímala jen blyškavý kaleidoskop barev, jak postupně v dlouhých cárech pohasínají, dokud se zase nerozhostila naprostá tma.

Věděla, kdo ji zradil, znala jejich jména.

Věděla, kde bydlí.

Také věděla, že má na své straně moment překvapení.

A všechny je zničí.

Rozhodila hrst trávy, kterou vytrhla, a oprášila si ruce.

Teď má důležitý úkol.

Zamířila z kopce dolů, opatrně kráčela mezi mramorovými a žulovými strážci mrtvých a promýšlela, jak přesně se zrádcům pomstí.

LISA JACKSON

Zoufalství v jejím nitru vystřídalo chladné uspokojení.

U zamčené brány se otočila a přelezla tepaný mřížový plot. Ještě jednou se podívala za sebe. Pohledem našla dětský náhrobek a zašeptala: „Miluji tě.“ Pak čekala na odpověď, která nepřicházela.

Pružně seskočila na druhou stranu plotu, posílená novým cílem, vrazila si ruce do kapes bundy a nahmatala chladný kov malé beretty .380, která ji nesmírně uklidňovala. Zatařala zuby a rázovala tmou, vyhýbala se světlům pouličních lamp a nad hlavou jí stále vybuchovaly další ohňostroje.

Teď už ji nikdo nezastaví.

To by si mohli zkusit.

KAPITOLA 1

*Blízko San Franciska, Kalifornie
O šest měsíců později*

Brindel se chtěla rozvést.

Oprava: *potřebovala* se rozvést.

S Paulem Lathamem... přesněji *doktorem* Paulem Lathamem. Vždycky se tak označoval.

Hajzl, který se opájí vlastní důležitostí.

Zadívala se z okna v koupelně do temné noci, světla města vy-
padala jen jako dírký od špendlíků, dokonce i odsud se otevíral
dechberoucí výhled, a ona byla připravena se všeho vzdát. Ale Paul
pochopitelně neodejde bez boje. Ne snad, že by šlo o ni nebo o lásku.
Připadalo jí to tak směšné, že se té myšlence nahlas zasmála a upila
ze své druhé – nebo snad už třetí? – sklenky vína. Koho to zajímá?
Vyprázdnila ji až do dna, zvažovala, zda si nenalije další, ale pak si to
rozmyslela a postavila skleničku na mramorový stůl. Pokud mezi
ní a Paulem někdy vůbec byla láska, tak možná před nějakými dva-
ceti lety, a od té doby se stále scvrkávala, až odumřela docela. Před-
stavovala si ji jako žízalu na rozpáleném chodníku. Zůstala jen tvrdá
slupka jejich manželství, slupka bez srdce. Ne, důvod, proč s ní Paul
bude bojovat, je, že zkrátka není typem muže, který umí prohrávat.
Ani v životě, ani v manželství, ani v práci – a obzvlášť ne s ní.

Zavrtěla hlavou. Jak byla bláhová! Měla jisté podezření vcelku
brzy poté, co se vdala, a několik let po svatbě se potvrdilo, že od ní
manžel očekává jen to, aby mu vychovávala jeho dva syny Macona
a Setha. Což také udělala. Oba byli nechutně podobní svému otci.

Pečlivě se odličovala, našťvaně si drhla pleť, ale i přesto si všimla několika sveřepě vytrvalých vrásek, které volaly po pořádné dávce botoxu. Po odlíčení si vmasírovala do obličejové krém a nakonec si vykartáčovala vlasy do vysokého lesku. Poslední dobou měly světlejší barvu, než byl jejich přirozený odstín. Nechávala si udělat melír, aby zakryla sebemenší náznak šedin, a volila nejmodernější možný účes, takže jí obličej rámovaly dokonale upravené, stupňovité sestříhané vlasy s delšími prameny až po ramena.

Pohlédla do skříně a viděla nekonečné police s botami – na různě vysokých podpatcích, lodičky, páskové boty, sportovní běžecké, zkrátka pro každou příležitost jedny. Skvěly se na odlehčených, mírně nakloněných poličkách v úhledných řadách. Jedny jako druhé stály pěkný balík.

Jak si mohla myslet, že obuv v ceně několika tisíc dolarů stojí za to, aby tak dlouho vydržela v tomto nenaplněném manželském svazku? Kromě bot měla v prostorné šatně podobně nekonečné tyče s řadami ramínek a na nich šaty, kalhoty, kostýmky, svetry, všechno možné a všechno pochopitelně značkové a drahé, pečlivě pověšené, nejdražší róby v ochranných igelitových obalech. Také kabelky. Koutkem oka zahlédla bílé šaty, které na sobě měla ve svatební den – tedy v den své druhé svatby, pokud to někdo počítal – a viděla záblesk perliček, jimiž byly pošíité, vzor francouzské krajky. V duchu se jen otrásla, protože si vzpomněla, jak v nich měla dojem, že její život konečně nabral správný, slibný směr, když kráčela uličkou v kostele k pohlednému úspěšnému ženichovi. Navzdory jeho občasným výbuchům vzteku v době, kdy byli zasnoubeni, potřebě ovládat druhé i varování sester byla odhodlaná spojit svůj život i život své maličké dcerky s tímto člověkem a začít s ním znovu, jinak a „dokonale“.

Netušila, jak hrozně se mýlí.

A teď... teď s tím musí něco dělat. Dřív než bude pozdě. Faktem totiž zůstávalo, že překročila čtyřicítku – proboha! – a dcera už je téměř dospělá. Nechala ze sebe sklouznout šaty, spadly jí k nohám, stačilo udělat krok a vysvobodila se z nich. Obrátila se z profilu k vysokému zrcadlu a všimla si, jak má ploché a pevné břicho, nádra díky operaci a silikonům plná a pevná, s výraznými a tmavými

bradavkami, dlouhé a štíhlé nohy, dokonce se jí na nich trochu rýsovaly i svaly, vzpřímené držení těla. Stále byla velmi atraktivní, vyrovnala by se ženám o deset, možná i o dvanáct let mladším... tedy... snad. Kdyby musela. Ne že by hledala nový objev. Ani náhodou. Přinejmenším dokud nebude rozvedená. Nechtěla ani náznakem strhnout pozornost na nějaké nevhodné chování ze své strany. Už si promluvila s jedním z nejlepších právníků ve městě. Jen zkrátka celou akci ještě nespustila a nepodala oficiální žádost o rozvod.

„Zítřka,“ říkala si Brindel a vyslovila to němě, protože by ji manžel, který obýval vedlejší apartmá, mohl zaslechnout.

Už byla poměrně unavená, konečně dospěla k tomu, aby si vytáhla kontaktní čočky a tím završila přípravy na noc, což v zásadě znamenalo svléct se do naha a vklouznout do postele s heboučkým povlečením. Tento zvyk připadal manželovi svého času vzrušující, pak nechutný a nakonec jej zcela ignoroval. To vše ještě před rekonstrukcí patra jejich domu, po níž vznikly dvě luxusní oddělené ložnice. Jedna pro něj, druhá pro ni. Tehdy se jí to zdálo dokonalé, ale teď spíš klaustrofobické. Hedvábné tapety, klenuté stropy, křišťálový lustr, obrovská postel s nebesy a koupelna jen pro ni s velkoryse navrženou prostornou šatnou – sečteno a podtrženo to pro ni bylo něco jako zlatá klec.

A Brindel potřebovala svobodu.

Víc než co jiného.

Zůstávala s ním takhle dlouho výhradně kvůli dceři... a teď... inu...

Vklouzla pod nadýchanou peřinu, cítila na holé kůži hladoučké bavlněné povlečení, a zhasla lampičku. Schůzku si domluvila na devátou, protože měla jistotu, že manžel bude tou dobou v jednom kole v nemocnici těsně vedle katedry medicíny, kousek pěšky přes park z tohoto domu. Brindel požádá právníka, aby už podal rozvodové papíry na soud, a pak ať si létají třísky, kam je libo.

Při pomýšlení, že konečně *něco* dělá, se usmála, i když to byla věc, která se jejímu manželovi nebude zamlouvat. Zavrtala se pod peřinu, a vzápětí usnula, nechala se unášet na křídlech snů, až dokud ji nevyrušilo... co vlastně? Kroky? Ach bože, Paul by se snad nepokoušel vlézt jí do ložnice a vklouznout k ní pod peřinu...? Při té

představě se otrásla odporem a otevřela oči do tmy v pokoji ozářeném jen číslicemi budíku u postele.

Je možné, že slyší něčí dech? Jako by přes bušení srdce zaslechla tiché a hluboké dýchání.

Polkla, aby zahlala strach, přimhouřila oči a nakukovala zpod peřiny, jejíž okraj křečovitě svírala.

Na okamžik se jí zezdalo, že vidí pohyb – jako by před starobylým šatníkem přeběhl stín. Jenže pak si uvědomila, že je to optický klam způsobený zrcadly na obou dvířkách tohoto starožitného kousku. Odrážel se v nich pohyb větví stromu za protějším oknem.

Klid! Udrž nervy na uzdě. Už jen jedna noc, a začneš bojovat za své osvobození – a polovinu Paulova majetku. Dluží ti ho za to, žes mu věnovala téměř dvacet nejlepších let života. V duchu počítala, kolik by mohla dostat po odečtení nákladů za právníka. Tři miliony? Možná čtyři? Zaslouhuje si z nich každý desetník, když vydržela být za tohoto magora vdaná tak dlouho.

A jí to vystačí na zbytek života.

Už se trochu uklidnila, ale pořád napínala uši, jestli nezachytí nějaký zvuk, jako by se někdo pokradmu plížil chodbou k jejím dveřím, ale všude panoval klid. Zřejmě ji předtím šálil sluch – nebo její bujná fantazie. Jasně, má nervy nadranc, to je ono. Kvůli té dopolední schůzce. Teď je sama. V bezpečí své vlastní ložnice, pro všecko na světě! Znovu zavřela oči, a hned se jí líp dýchalo.

A pak se to ozvalo.

Tichoučký zvuk. Krok. Pak další.

A nějaký nový pach. Pižmo. Mužské pižmo a...

Brindel prudce otevřela oči, zalapala po dechu a spatřila hlaveň pistole těsně předtím, než se jí přitiskla k čelu.

Cože??? NE!

Otevřela ústa k výkřiku.

Útočník stiskl kohoutek.

Ozval se výstřel, který rval uši.

A pak nic.

„Ne, ne, neeee!“ Ivy si přitiskla ruku na ústa, aby neječela. Příšerný masakr. Málem se z toho zbláznila.

Rychle couvala, obraz násilné smrti měla navždy vypálený v mozku, vrtalo jí hlavou, jak je možné, že se všechno tak přílišně zvrtilo.

Převrátila stolec u dveří, váza s jedinou růží spadla na zem, a na posteli... ach bože, kristepane... na té překrásné posteli její matky...

Smrt.

Dirka v hladkém čele, kolem otvoru sražená krev, rudé cákance na krémově bílé pleti. A ty oči, panebože... matčiny oči, otevřené, avšak nevidoucí, s mírně vyčítavým výrazem.

Krev na pokrývce s volánky a na stínidlech lampiček, skvrny na bílé předložce s vysokým vlasem na starobylych parketách. „Ach bože... Ach bože... Ach...“ Hrozilo, že se pozvrací, obrátila se a utíkala úzkou chodbou s rodinnými portréty rozvěšenými na stěnách, po dlouhém běhounu do vedlejšího pokoje, kde našla druhou mrtvolu, obličejem dolů, zadní část hlavy jen krvavá kaše s úlomky kostí a bylo vidět i šedavý mozek. Rána zlikvidovala prokvétající vlasy, které kdysi bývaly husté – jeho pýchu a radost. Couvala, narazila do zdi, uhodila se do ramene a běžela známými prostory, v patách nasládlý pach krve, v mozku vypálené dva hrůzné obrazy.

Ivy se v běhu dávila, tiskla si dlaň na ústa a cítila v nich krev. Slanou... nebo to byly slzy?

Vypadni. Okamžitě vypadni! Hlavně do ničeho nešlápni, ať nemáš nic na botách. Vezmi nohy na ramena a utíkej s větrem o závod!

Všechno kolem sebe viděla rozmazaně – starý glóbus v knihovně, svazky knih, které nikdo nečetl, ale byly úhledně vyrované na policích až ke stropu, okna dělená do vysokých pseudogotických tabulek s výhledem na město, za olovnatým sklem pomrkávala světla. Zábradlí – *nedotýkat se!* – uhlazené snad za sto let dlaněmi, které po něm při sestupu dolů klouzaly.

Namáhavě oddychovala, letěla do mramorové vstupní haly po dlouhém koberci upevněném na schodech, nohama se ho téměř nedotýkala, vlasy jí vlály. *NE! Ne hlavním vchodem! Co blázníš? Na ulici by mohli být lidé. Co když starý Cranston venčí svého neměně starého jezevčíka, nebo ta holka od Millerů, která v jednom kuse běhá v noci po ulicích, nebo někdo cizí... ne, ne, ne! Zadem. Musíš vyběhnout*

zadními dveřmi přes dvorek do uličky. Až nebude nikdo v dohledu, bleskově přes park. Jako by ti hořelo za patama. Běž už, krucinál!

Poslední schody téměř doklouzala a pokračovala chodbou do zadní části historického domu.

Náhle uslyšela, jak v patře nad ní zavržala podlaha, a vmžiku se zarazila.

Je tam někdo?

A je pořád naživu?

Nebo jsou to vrahové?

Kdo? Kdo?

Zatajila dech a špicovala uši, aby něco zaslechla i přes divoký tlukot svého srdce.

Nejsou to kroky?

Je někdo na schodech?

Ach bože...

Na nic už nečekala a hnala se dál, do tmavé kuchyně, kde se praštila do kolene o barovou stoličku u zvýšeného ostrůvku uprostřed. „Au!“ Okamžitě výkřik zdušila. Na mramorové pracovní ploše spatřila ve špalku řeznický nůž. Bez rozmyšlení po něm sáhla, vytrhla ho ze štěrbiny a hnala se k zadním dveřím.

Na schodech zase cosi zavržalo.

Do prdele!

Cítila, jak se jí zmocňuje strach, sáhla po klice a prudce dveře otevřela, ve skleněných výplních zahlédla odraz své vlastní siluety. Dovnitř pronikl ledový závan. Měla dojem, že za sebou vidí pohyb – vrah!

Ach, kristeježíši! Ne!

Ivy letěla přes zadní terasu, na posledním schodu uklouzla.

Pád sice vyrovnala, ale upustila nůž. Na cihlovém chodníčku jen zařinčel, nechala ho ale ležet a běžela k zadním vrátkům a neobtěžovala se zastavovat, aby je zavřela. Ze všech sil, které v sobě dokázala zmobilizovat, rychle probíhala úzkou stísněnou uličkou, dupla do louže, až voda cákala na všechny strany, a vyplašila kočku ukrytou u popelnic. Ta jen zasyčela a utekla, Ivy zůstaly v paměti pouze bělostné zuby jako jehličky, které jasně viděla v matném světle bezpečnostní zářivky zadního vchodu u sousedů.

Další vrískavý zvuk.

Otvírá se snad jejich zadní branka s rezavými panty?

Nebo je to ta zatracená kočka?

Má Ivy v patách vraha?

Ohlžením se nezdržovala. Zmocnila se jí panika, a tak sprintovala pořád rovnou za nosem.

Málem skončila pod autem, jen zatroubilo a udělalo myšku, minulo ji taktak, od kvílících pneumatik mu cákala špinavá voda z louže na silnici.

Klopýtla. Neupadla. Běžela dál.

„Ty krávo!“ řval za ní mužský hluboký hlas z otevřeného okénka bílého volva. Nedal se přeslechnout.

Bylo jí to jedno. Uskočila ze silnice a pokračovala v útěku.

Všechno ji bolelo, ale poháněl ji adrenalin. Bleskově se vrhla mezi dvě zaparkovaná auta a sprintovala po chodníku. Nijak zvlášť nezpomalila ani před bránou do parku. Spíš naopak. Dovnitř vlétla jako šipka. Se srdcem v krku pokračovala po pěšině až k místu, kde zatačela, tam prudce změnila směr a skočila do křoví, aby se ukryla před světly lamp ozařujícími skvěle upravenou cestičku. Přikrčila se, těžce oddychovala a prodírala se mokřým křovím, protože stromy a keře momentálně představovaly její záchranu. Naskočila jí husí kůže. Cítila kapky deště ve vlasech a po chvíli i za límcem bundy. Předtím to vůbec nevnímala, protože dostala obrovský strach podněcovaný vzpomínkami na hrůzné scénérie dvou vražd.

Hlavně klid.

Jenže na to bylo pozdě. Rozumové úvahy dávno nebyla schopná, poháněl ji čirý děs. Byla to její chyba, když souhlasila...? Jak k tomu, k čertu, došlo?

Musela polknout řádnou dávku provinilosti a zvážit momentální situaci.

Ivy si v parku jako malá hrávala, takže znala všechny skryše a myslela si, že by zde mohla být v bezpečí, byť jen na pár minut, které jí stačily, aby popadla dech a trochu si srovnala myšlenky.

Co teď?

Kam se vrátne?

Kde se schová?

Jektaly jí zuby, chvěla se po celém těle, marně se snažila vymazat krvavé obrazy s mrtvolami z mysli. Její rodiče. Zastřelení ve svých ložnicích. Zaskočení. Krutost a nespravedlnost těch činů byla neslýchaná a neúnosná. Rozplakala se. Na mokrych studených tvářích ji pálily slzy. Tohle se stát nemělo, uvažovala zběsile. Ne, tohle tedy ne. Hlavně ne teď. A vlastně vůbec nikdy.

Uklidni se! Už se krucinál uklidni!

Jenže to nešlo. V krku ucítila zvratky. Zvedl se jí žaludek. Křečovitě zvracela do mulčovací kůry kolem rododendronového keře s tuhými listy. Pak znovu, tentokrát dávala už jen šťávy. Nezbylo jí než si utřít nos a pusy do rukávu, jinak se sebou nemohla dělat nic. Jen se naprázdno zalykala. Udělala pár nejistých kroků, couvala hlouběji mezi keře, aby byla co nejdál od nakysle páchnoucí loužičky zvratků, přelézala kameny.

Tenhle úkryt není moc dobrý.

Brzy ji najdou.

Ti, kteří spáchali vraždu jejích rodičů, ji možná pořád hledají.

Věděla, že existuje vysoká pravděpodobnost, že cílem je i ona.

S touto zneklidňující myšlenkou obezřetně obcházela park podél cihlové zdi, dokud se neocitla až vzadu. Ze své skrýše dobře viděla na fontánu uprostřed s osvícenou vodou zurčící v umělém vodopádu přes zubaté kameny. Na vlhkém chodníčku nikdo nestál a necívil na vodopád, ani se neobjevil v rozostřených záblescích světla.

Přesto cítila v zádech něčí pohled, někdo se schovával stejně jako ona, někdo jí byl v patách, aby ji připravil o život.

Vzpamatuj se. Nikdo tu není.

Uvažuj.

Vymysli nějaký plán, sakra!

Cítila vnitřní třas, a když kousek od ní zašustilo cosi v listí, málem nadskočila leknutím. Ztlumila výkřik, vrhla se k zídce a viděla, že z úkrytu pod keři kolébavým krokem vylézá tlustá vačice a šupka pod světlem lampy u cestičky. Ivy dlouze vydechla a snažila se uvažovat klidněji. Zdálo se, že ji zatím nikdo nesleduje. Doléhal k ní ruch města, vytrvalé hučení motorů a kvílení pneumatik, protože na druhé straně cihlové zdi této části parku vedla rušná silnice.

Do nosu jí pronikal cigaretový kouř a zaslechla tlumené hlasy lidí procházejících po chodníku na opačné straně zdi oddělující park od zbytku San Franciska. Ozval se tlumený kašel. Vzdálený štěkot. Směrem od vody znělo táhlé vytí mlhové sirény. Ale žádné spěšné kroky se k parku neblížily.

Panebože, prosím...

Pokoušela se zase uklidnit, zpomalit bušení srdce, silou vůle vytěsnit strach do nejbzdálenějších koutů mysli. Překotně uvažovala, jaké má možnosti. Věděla, že musí utéct. Hned!

Vrátit se do domu bylo mimo diskusi.

Zavolat policii by byla zásadní chyba.

Kdyby kohokoli informovala, dostala by se tím sama do ještě většího nebezpečí.

Nemůže nikomu věřit. Ani živé duši.

Takhle se to vůbec stát nemělo! Když souhlasila, aby... kristepane, její matka je mrtvá! Zavražděná.

Třáslý se jí ruce, ale vrazila je do kapes. V jedné nahmatala telefon a roličku bankovek, které si tam schovala. Čtyři tisíce dolarů. Dost na to, aby mohla utéct a někde zmizet.

Ozvaly se kroky. Někdo hodně spěchal.

Spěchal po cestíčkách v parku.

Sevřelo se jí srdce.

Kousla se do rtu a podívala se po směru toho zvuku.

Napíjala oči i uši, všechny smysly měla vybuzené, slyšela rychlé kroky a pak zahlédla běžce, jak kluše parkem, nějaký štíhlý a šlachovitý muž v reflexních barvách, běžel s lehkostí, nohy v běžecských legínách se pravidelně střídaly, před ústy se mu srážel dech, a když míjel její úkryt, viděla, že má v uších sluchátka.

Tady už nesmí zůstat ani minutu.

Není zde bezpečno.

Stala by se snadnou kořistí.

Proklouzla hustým podrostem, mokrým křovím a dál až k východu na opačném konci parku. Hodila si promáčenou kapuci bundy na dávno mokré vlasy a rychle procházela ulicemi. K temné obloze se tyčily mrakodrapy, tu a tam viděla v oknech bytů příjemné teplé světlo a v patrech s kanceláři jen bledé bezpečnostní zářivky.

LISA JACKSON

Pohybovala se instinktivně z kopce k vodě a doufala, že tam najde možnost, jak z města odjet a zanechat bolestnou minulost navždy za sebou. Nasedne na autobus. To je ono. Najde si spoj do místa co nejdál odsud, a rozhodně si nekoupí zpáteční jízdenku.

Bylo jí jedno kam.

Hlavně když to bude daleko, předaleko.

KAPITOLA 2

Domem se rozléhal netrpělivý slabý pláč.

Ne. Prosím, zkus ještě spát. Regan Pescoliová se podívala ze své strany postele na budík. Ukazoval 2:43. Hluboká noc.

Co bys chtěla? S miminem...

Pokusila se zaostřit zrak na poněkud rozmazaný monitor dětské chůvičky, a skutečně viděla, že malý Tucker je zcela vzhůru, mává ručičkami a vyluzuje různé plačtivé zvuky. *Skvělé.* Pak monitor na chvíli ztratil obraz, ale vzápětí zase naskočil. Ano, chůvička byla přinejlepším nespolehlivá, přinejhorším k ničemu. Pescoliová by se měla pochlapit a koupit novou.

No jo, někdy.

Ale dnes ne.

Manžel vedle ní tiše pochrupoval, tak vyklouzla z postele, nahmatala na židli župan, hodila ho na sebe a bosky šlapala do dětského pokoje, kde už její miminko začínalo pěkně hlasitě řvát.

„Už jdu, už jdu,“ šeptala. V matném osvětlení noční lampičky zvedla Tuckera do náruče, rychle mu vyměnila plenku a usadila se s ním do houpacího křesla, v němž se ho snažila kojit. Samozřejmě to nešlo. Už několik dní mu to nestačilo. Pokoušel se sát mléko, ale nedokázal to, a tudíž spustil tak hlasitý nárek, že by snad vzbudil mrtvé v pěti okolních okresech.

„Tak jo, tak jo.“ Opatrně ho nesla dolů, rychle ohřála sušené mléko pro miminka a posadila se do manželova pohodlného křesla s podnožkou. Tucker hladově pil. „No vidíš,“ usmála se na něj a úsměv jí zněl i v hlase, přestože ji trápilo, že už ho nemůže kojit. Obě starší děti kojila téměř rok, ale to bylo samozřejmě před

lety, od narození nejstaršího jich uplynulo víc než dvacet. „Promiň, broučku,“ šeptala a políbila ho na ochmýřenou hlavičku. „Tak to zkrátka je, když máš starou... teda řekněme *poněkud starší* maminku.“ Jakmile usnul, odnesla ho zpátky do postýlky a přešla do ložnice. Santana se za celou dobu ani neobrátíl na druhý bok.

Skvělé.

Než vklouzla pod peřinu, nazula si pantofle a vyšla na chvilku na terasu pokrytou sněhem. Noc byla jasná a na nekonečné montánské obloze zářilo na milion hvězd. Přelétla pohledem k nedalekému jezeru, nyní zamrzlému a poklidnému, tvořilo příjemnou kulisu výhledu na vysoké smrky a borovice pokryté sněhem, takže působily přímo královsky. Tyčily se na břehu jako strážci.

Scenérii za oknem přímo milovala – jezero a hory za ním. V novém domově byla se současným manželem a dětmi nesmírně šťastná. I ve vzduchu cítila klid, nikde se nic nepohnulo, všude ticho. Proč tedy nemá dobrý pocit?

A najednou...

Zamžourala do tmy, přimhouřila oči, zadívala se na opačný břeh jezera a pocítila podivnou nervozitu. Úplně se jí zježily chlupy, jako by na ni ze tmy civělo zlo, neviděné, ale záluďné, před nímž ji podvědomí varovalo.

Pracovala jsi spoustu let jako detektiv, viděla jsi řadu strašlivých zločinů, byla jsi svědkem příliš mnoha krveprolití, a – přízněj si to – ačkoli je Tuckerovi půl roku, máš asi pořád rozbouřené hormony, a navíc trpíš nedostatkem spánku, citelným nedostatkem spánku. Ve stínech na tebe nic zlověstného nečíhá, v lesích se žádné zlo neukrývá. Skoč do postele. Prospi se, sakra!

Obrátila se, sáhla po klíče u dveří, a v tu chvíli se zvedl nad zamrzlou hladinou závan větru, ucítila ho na tváři a měla dojem, že šeptá:

Vidím tě.

Jenže to bylo šílené.

Následoval druhý závan.

Všechno vidím.

„Kdo jsi?“ zašeptala a ztuhla jí krev v žilách, ale když zaslechla svá slova, zavrtěla hlavou. Proboha, nikdo nic neřekl! Jen v sobě

vybičovala takový strach, že má dojem, že slyší v zimním větříku někoho mluvit, je už tak vyčerpaná, až má halucinace. Kruci, vždyť ještě pořád napůl spí... nic tam nebylo. Nevěřila na duchy, na tarotové karty ani na spiritistické tabulky, natož na yettiho – na toho už vůbec ne! – ani na nic nadpřirozeného. Pescoliová ráda nechávala všechny paranormální kecy na Grace Perchantové, místní „vědmě“, která uměla hovořit s mrtvými a bydlela sama jen s několika psy – kříženci s vlky. Grace tvrdila zcela vážně, že hovoří s duchy a dokáže nahlédnout do budoucnosti.

Což Pescoliová rozhodně neuměla.

Vrátila se do domu, slyšela manželovo pravidelné oddechování a v duchu si nadávala, že tak snadno podlehla šálení smyslů. Všechno je přece v pořádku.

Když však za sebou zavírala dveře, vzpomněla si, že má služební zbraň pořád zamčenou v sejfu ve skříni. Pak vklouzla do postele a přitulila se k Santanovi. Cosi ze spánku zabručel a objal ji kolem pasu. Cítila, jak do sebe přímo nasává teplo jeho těla. Zavřela oči a moc si přála, aby se mohla uvolnit, ale věděla, že jen tak rychle neusne.

Pescoliová měla dojem, že teprve zavřela oči, když jí zabručel mobil a následně se na nočním stolku rozvibroval a vyluzoval stále hlasitější zvuky.

„Ne,“ zašeptala a přetáhla si peřinu přes hlavu. Bylo jí jedno, kdo volá. Není schopná tu zatracenou věc zvednout, protože je unavenější než kdykoli předtím v celém svém životě. Pevně zavřela oči a slyšela, jak mobil spadl na zem, ale zvonil stále dál.

Shodila ze sebe peřinu, na chvíličku upřela pohled na strop ložnice a teprve pak se smířila s tím, že se už nikdy nevyspí. Rozhodně ne se dvěma dospívajícími dětmi a jedním miminem pod společnou střechou. Zalétla ještě očima vedle sebe a všimla si, že Santana už v posteli není.

Což nebylo žádné překvapení, vždycky vstával a byl aktivní velice brzy, obstarával dobytek, krmil koně, čistil chlévy a stáje, připravoval výcvik a pak trénoval kobyly, valachy i hřebce, které měl v péči.

„Skvělé,“ zamumlala a naklonila se přes hranu postele, aby konečně sáhla po telefonu.

Na displeji viděla jméno své parťačky.

Když volá Alvarezová, je to určitě super.

Proč jí kruci bývalá kolegyně volá v tak nekřesťanskou hodinu? Zatraceně, je teprve půl osmé! Jenže jí to bylo úplně jasné. Alvarezová je patrně na nohou už dávno, má odšlapáno v posilovně na rotopedu nebo je po hodině jógy, případně popíjí bylinkový čaj. Nebo už možná pilně pracuje.

„No?“ zavrčela Pescoliová. Posadila se a podložila se polštáři. Pak si z čela shrnula záplavu kudrnatých vlasů. „Víš, kolik je hodin?“

„Chtěla jsem si být jistá, že už budeš určitě vzhůru,“ zacvrlikala až příliš energicky.

„Moc vtipné.“

Alvarezová dělala všechno podle svého osobního rozvrhu, na každou činnost měla vyhrazenou jistou hodinu, všechno nalinkované podle učebnice. Měla klidnou, vyrovnanou povahu, logické uvažování, a sama se vypracovala k tomu být „ranní ptáče“. Někdy tím Pescoliové neskutečně pila krev, a tento okamžik právě nastal. „Myslela jsem si, že jsi dávno vzhůru a staráš se o malého.“

„Ještě ne.“

„Domnívám se, že děti mají jistý řád.“

„Oběžník s denním rozvrhem mu teda neposílám,“ ucedila Pescoliová, ale neochotně připustila: „Stejně musím vstávat. Zatím se v celém baráku nic nehýbe a Bianca musí do školy.“ Zívla a odhodila peřinu právě ve chvíli, kdy v koupelně na chodbě zaslechla puštěnou sprchu. Sláva, dcera provádí ranní hygienu!

„Blackwater vyrazil na válečnou stezku.“

„To není nic nového.“ Mladý horlivý šerif, který nastoupil do úřadu po smrti Dana Graysona, se v jednom kuse snažil něco na oddělení zlepšovat, na což měl dle jejího názoru právo. Jenže jí svým autoritativním a sobecky nekompromisním přístupem – takřkajíc přes mrtvolu – pěkně lezl na nervy. Pescoliové ovšem lezlo na nervy víc věcí. A nedostatek spánku jí náladu nezlepšil.

„Ptá se, kdy se vrátíš do práce.“

„Já vím.“ Několikrát jí volal.

„No a...?“

„Ještě nejsem rozhodnutá. Mám pár měsíců k dobru.“

Jenže neměla. Na oddělení Pescoliové umožnili využít za léta nashromážděnou zdravotní dovolenou, takže se nemusela vracet do práce o několik měsíců dřív po zákonné, neskutečně krátké mateřské dovolené. Měla nejvyšší čas udělat definitivní rozhodnutí.

Alvarezová ztišila hlas. „No tak si to prostě ujasni, jo? A dej mi vědět. Dal mi místo tebe jako parťáka Ramsbyho, který mě teda dost vytáčí.“

Sedmadvacetiletý svobodný Carson Ramsby byl typ „všechno vím, všechno znám“, ukecaný a sebevědomý. Považoval se za chodící encyklopedii. „Myslela jsem si, že ti přidělí tu novou, co přestoupila z Heleny. Nějaká ta Amy... jak se jmenuje?“

„Amy Glassová. S ní to nevyšlo. Nastoupila v Butte.“ Odmlčela se. „Blackwater rozhlašuje, že neočekává, že by ses vrátila, a myslí si, že můžu mít na Ramsbyho dobrý vliv – pokud to vůbec jde.“ Na chvíli zaváhala a dodala: „Hele, vím, žes mluvila s Dyanem.“

To byla pravda. Pescoliová několikrát diskutovala s Dyanem O'Keefem, což byl přítel Alvarezové. Probírali spolu možnost, že by začala dělat soukromého detektiva – stejně jako jeho partnerka.

Alvarezová pokračovala: „Nemůžu ti přikazovat, co máš dělat...“

„Ale...?“ Našla v posteli župan, který ze sebe v noci shodila, natáhla si jeden rukáv, přehodila mobil do druhé ruky a pak se dooblékla.

„Dej mi vědět, jo?“

„Dám. Slibuju.“

Alvarezová zavěsila a Pescoliová zamířila do koupelny vedle ložnice. Zadívala se na sebe do zrcadla a zamračila se. Nejenže si s rozhořčením zase našla v bujně hřívě pár šedivých vlasů, i když stále dobře skrytých jejich nazrzlým blond odstínem, ale viděla i temné kruhy pod očima z nedostatku spánku a těch pitomých pět kilo navíc, jichž se po porodu nezbavila. „Jsi na to moc stará,“ pověděla svému odrazu, svlékla se a udělala krok do sprchového koutu. Nechala se omývat teplou vodou z trysek, umyla si vlasy a snažila se vymést poslední pavučiny spánku z hlavy.

Utřela se, rychle si oblékla mikinu a džíny, stáhla si vlasy do culíku a s úpravou obličej se nenamáhala. Nakoukla do dětského pokoje a viděla, že Tucker tvrdě spí, rtíky jen pohyboval, jako by sál, ale oči měl zavřené a chomáček tmavých vlasů rozčuchaný. Tiše vykouvala z pokoje a spěchala dolů, kde zjistila, že Santana díkybohu uvařil kávu a Bianca si strká do školního batůžku učebnice a iPad. I ona měla mokré vlasy stažené do rozčuchaného uzlu a na sobě obnošené džíny s dírami a černý svetr s lodičkovým výstřihem. Bianca se celá léta poránu pečlivě česala, malovala a upravovala nehty, než vůbec vyšla ze dveří. Tím už se nyní neobtěžovala.

Další důvod k obavám.

Kromě pěkné řádky ostatních.

„Snídala jsi?“ Pescoliová si nalila kávu a podle obalu, který zůstal u přečapávače, si všimla, že je bez kofeinu. Nebyla sice podle jejího gusta, ale po dobu, kdy se snažila kojit, to bylo nutné.

„Jogurt.“

„Nic víc?“

„Zatím stačí.“ Velkýma očima provokativně pohlédla na matku, jako by se chtěla hádat.

Pescoliová zvedla ruku.

„Tuck ještě spí?“

„Jo. A chceme, aby to tak ještě zůstalo... nějakou dobu. Hele, a vidělas dneska ráno brášku? Svého *druhého* brášku?“

„Ne.“ Bianca vyhlédla z okna do zasněženého rána. Na příjezdové cestě stálo několik aut včetně Jeremyho pick-upu. „Ale auto tady má.“

Jeremy bydlel v místnosti, vlastně v jednopokojovém bytě nad garáží. V jednom kuse mluvil o tom, jak se odstěhuje, ale zatím se k tomu neodhodlal a pořád chodil i při studiu do práce. To bylo v pořádku. Ovšem to, že nepřestával básnit, jak se chce stát policajtem, v pořádku nebylo.

Jeremyho otec Joe byl také policista, zabili ho ve službě, a Pescoliová se upřímně modlila, aby podobný osud nepotkal i syna. Kdykoli se mu snažila kariéru u policie vymluvit, použil svůj oblíbený protiargument, že i ona přece pracuje jako detektiv.

„Mrknu se tam.“

„Nemusíš ho budit, mami. Je dospělý, a... navíc... prostě by nemusel být sám,“ připomněla jí Bianca. V tu chvíli jí ostře cinkl mobil a ona sklopila pohled k displeji.

„A kur... kruci!“ Při čtení zprávy protáhla obličej.

„Nějaký problém?“

„Ne. Zase táta. Pořád mi píše.“ Strčila si telefon do kapsy, sáhla po bundě, která visela na háčku u zadních dveří, a popadla batoh.

„Asi toho nenechá, dokud neodpovíš.“

„Nemůžeš s tím něco dělat?“

„To už jsme probíraly.“ Dceři se ale nedivila. Popravdě řečeno by Luckyho nejradši pověsila za koule do průvanu, nebo ještě lépe – nechala by ho zmizet z povrchu zemského. Jo, to by bylo lepší. Držela však jazyk za zuby. O svém manželovi a o tom, co provedl, Biance pověděla všechno, co bylo třeba, už před mnoha měsíci, a teď musela překonávat mateřské pudy a nechat svou téměř dospělou dceru, aby si s tím hajzlem, který byl jejím otcem, nějak poradila sama. Málem ji to zabilo.

„Já s ním nemíním mluvit. Nikdy.“ Bianca na matku znovu vzdorovitě pohlédla, ale Pescoliová se nechtěla nechat zatáhnout do nesmyslné šarvátky. Luke alias Lucky Pescoli překročil veškeré myslitelné hranice jak u Regan, tak u Biancy loni v létě, když napomáhal dceřinu únosu. Bianca za to málem zaplatila životem, a aby se osvobodila, svého únosce zabila. Naštěstí proti ní nebyla vznesena žádná obvinění. Nicméně z tohoto důvodu se musela Bianca vyrovnávat se všemožnými nepříjemnými následky jako provinilost, vztek, strach, a samozřejmě naprosto nedokázala odpustit Lucky-mu.

Regan to chápala.

Lucky Pescoli byl neskutečně pohledný – vlastně býval, kdysi dávno. Jenže byl také hajzl nejvyššího – spíš tedy nejnižšího – kalibru. Nahlas to však neřekla a popíjela svou kávu bez chuti, protože ať se jí to líbilo nebo ne, vybrala si ho za manžela číslo dvě a byl to Biančin otec.

Obrovská chyba, ale stalo se.

„A chci si změnit jméno. Myslím příjmení.“

„Jak chceš...“

„Chci se jmenovat Santanová,“ prohlásila a zvedla bradu. „Taky by ses měla přejmenovat!“

S tím vyběhla zadními dveřmi.

Dcera měla v tomhle punktu pravdu, Pescoliová o změně jména skutečně uvažovala.

Sledovala Biancu oknem, jak se brodí sněhem ke svému starému džípu. Jakmile dosedla za volant, nastartovala a prudce vyrazila, až od velkých pneumatik odletoval sníh.

Pescoliová se pořád dívala, jak velké auto mizí mezi stromy, když vtom se dveře domu zase otevřely a do kuchyně vtrhl se závanem studeného vzduchu Santana se třemi psy v patách. Cisco, nejstarší ze smečky, byl malý ježatý teriér, který hned před Pescoliovou předváděl svůj tradiční taneček, obcházel jí nohy pořád dokoła a pošťekával. Černý labrador Sturgis, kterého si osvojili po smrti Dana Graysona, pomalu vrtěl ocasem. Santanův husky Nikita projížděl čenichem těsně nad zemí v naději, že objeví zbyteček jídla.

„Ahoj, krásko,“ pozdravil ji manžel a ona jen zavrtěla hlavou.

„Dneska si zrovna krásná nepřipadám,“ svěřila se mu a postavila hrníček na linku.

„Mně připadáš krásná vždycky.“

Podezíravě si ho změřila: „Co mají ty lichotky znamenat?“

„Jen konstatování faktů, madam,“ protahoval zpěvavě.

„No jasně...“ Musela se přemáhat, aby se neusmála. Santana se posadil na vysokou stoličku ke snídaňovému pultu a projížděl iPad. Kdysi doma pročetli papírové noviny, ale dnes už jen zírali na obrazovky a displeje. „Volala Alvarezová.“

„No a...?“

„Chce, abych se vrátila do práce. Pokud možno co nejdřív.“

Vzhlédla a v jeho tmavých očích viděla zdrženlivý výraz. „Už jsi to zkoušela,“ připomněl jí krátké období, kdy se po skončení oficiální mateřské dovolené vrátila do služby.

„Já vím.“ Byla celá žhavá vrátit se do práce, ale po synovi se jí stýskalo tak, že to bylo nesnesitelné. Navíc měla pocit, že je citově úplně rozhozená, a pěkně jí to pocuchalo nervy.

„No a co teda?“ pobídl ji.

„Nevím.“

„Když ale vezmeš, jaké je skutečně...“

„Já tvůj názor znám,“ přerušila ho. „Jenže rozhodnutí zůstává na mně, ne?“

Viděla, jak zaťal zuby. „Jo.“

„Jsem ráda, že máš tak pokrokové názory,“ obořila se na něj zos-
tra, ale hned svého tónu litovala. „No nic. Je mi jasné, že mě chceš
mít doma. Jenže pochop, nejsem zrovna typ ženy v domácnosti
a následně dobrovolnice ve školce nebo organizátorky založení klu-
bu maminek – které jsou možná... ach jo, co já vím... tak o polovinu
mladší než já –, aby si spolu mohla jejich robátka hrát.“

„Zmiňovala ses o tom, že bys mohla být soukromý detektiv,“
připomněl jí. „S O’Keefem.“

Přešla ke kuchyňské lince, vytáhla chleba a hodila dva krajíčky
do opékače. „To by nebylo ono.“

„Ale bylo by to bezpečnější.“

Pokradmu na něj pohlédla. „Opravdu?“ Ale nehádala se s ním.
V různých obdobích jejího života se pokaždé dostal někdo z rodiny
do nebezpečí, a důvodem byla vždycky její práce u policie. A není
snad pravda, že ve službě párkrát překročila pravomocí?

Přiznávala si to nerada, ale stýskalo se jí po práci s upjatou Al-
vareзовou, po pocitu, že je součástí šerifovy kanceláře, po přívalu
adrenalinu, když pronásledovala vraha a byla součástí týmu, přes-
tože nový šerif neměl nikdy v životě šanci plně nahradit vynikají-
cího Dana Graysona. Ano, na oddělení bylo i několik hodně nepří-
jemných lidí – hned jí bleskl hlavou Pete Watershed – ale stejně...
Topinky vyskočily z opékače, Pescoliová je opatrně vytáhla, rychle
hodila na talíř, a přesně v té chvíli zaslechla vzdálený tenký pláč
z pokojíčku nahoře. „Ajaj, zdá se, že se malý princ probudil.“

„Nech toho,“ protestoval Santana. „Proč ho označuješ takhle?
Určitě je lepší říkat mu ‚náš pořízek‘, ‚kovboj‘ nebo ‚valibuk‘, ale
hlavně ne ‚princ‘, ‚proboha!‘“

Zvedla hrníček s vystydlou kávou, pořádně se napila a zbytek
vyčila do dřezu, kam postavila i hrníček. „Tak jo, možná bude něco
jako ‚plyšáček‘ nebo ‚ňuňánek‘.“

„Bezva.“

Vyběhla po schodech a slyšela, jak se Santana směje.

V dětském pokoji ležel malý v kolébce na zádech, tmavé oči doširoka otevřené. Jakmile ji uviděl, zamával divoce ručičkami a roztáhl rtíky do úsměvu.

Právě při pohledu na ten úsměv celá roztála. „Stejně jsi malý princ, že?“ zašeptala, zvedla ho do náruče a ucítila jeho miminkovskou vůni. Poprvé od chvíle, kdy ji probral telefon, se zazubila. „Nazdárek, Tuckere! Jak se máš, hochu? Potřebuješ přebalit?“ Jen něco zabroukal, ona se na něj znovu usmála a vzpomněla si na kolegy z práce, co by asi na to říkali, kdyby ji slyšeli, jak žvatlá se svým miminkem. „Kašlem na ně, co?“ uculila se, začala mu měnit plenku a převlékat ho. Pak se usadila do houpacího křesla, aby ho nakojila. Hned se přísál, pár minut se snažil, a zkřivil obličejík. „Promiň,“ zašeptala. „Asi už nám to není souzeno. Tak nic, hurá za tátou.“

Pružně vstala, nenamáhalo se obouvat, a odnesla Tuckera dolů do kuchyně.

„Jsi na řadě, taťko,“ prohlásila, když uviděla Santanu u snídanového pultu oddělujícího kuchyň od pokoje. Tucker se při pohledu na otce rozzářil. Santana natáhl ruce a ona mu synka předala. „Ohřeju mu mlíko, můžeš ho nakrmit.“

„Ahoj, kámo,“ zazubil se na Tuckera Santana a nechal ho, aby mu cuchal vlasy. Malý se smál a radostně kopal nožičkami, čímž přiváděl otce do stavu hysterického nadšení. V krbu hořel oheň, přes okraj pohovky visely složené deky, psi si lehli do pelíšků. Domov. Útulný. Teplý. Ano, miluju to tady, napadlo ji, když ohřála lahvičku a podala ji manželovi.

Znovu jí zabzučel telefon.

„Co se to dneska děje?“ Podívala se na displej, ale volalo neznámé číslo. Stiskla tlačítko a hovor přijala. „Pescoliová,“ ohlásila se úsečně.

„Regan!“ vykřikl ženský hlas. „Panebože, jsem tak ráda, že máš pořád stejné číslo.“ V hlase volající byla cítit úzkost. „Musíš přijet do San Franciska. Okamžitě.“

„Kdo to...?“ začala, ale hned si uvědomila, že roztřesený hlas patří její sestře Sarině. Postupně jí svítalo. Ani jedna z jejích sester nevolala, pokud se nestal nějaký průšvih... zatraceně vážný průšvih.

„Panebože, je to hrozné,“ vykřikla Sarina. Znělo to jako vzlyk.
„Prostě příšerné.“

„O co jde?“

„O Brindel! Je mrtvá!“

„Cože?“ Pescoliové se málem zastavilo srdce. „Mrtvá?“ Brindel, druhorozená ze čtyř Connorových sester, byla vysoká blondýna s uštěpačným smyslem pro humor a ochotou provádět naprosto cokoli a za jakoukoli cenu, jen aby všechny komandovala.

„Jo! Mrtvá! *Zavražděná!* Věřila bys tomu? Ve vlastní posteli. Hele, rozumíš, kdo by asi...?“

„Počkej. Zpomal.“ Regan se opřela o kuchyňskou linku, aby neupadla, a všimla si, že Santana, který držel miminko, jí věnuje plnou pozornost a vpíjí se jí pohledem do očí. Sarina pořád brečela. „Jasně, jasně, zkus se trochu sebrat,“ říkala Regan sestře. „A vezmi to znovu. Od úplného začátku.“ Regan byla v šoku a pořád se snažila tu zprávu strávit, jenže jí to nešlo. Třeba se Sarina plete – rozhodně by to nebylo poprvé.

„A ne jenom Brindel, ale taky Paul.“

Paul byl Brindelin manžel. Lékař. Jakýsi specialista. Možná na srdce. A prvotřídní arogantní blbec, alespoň dle Reganina názoru. Jenže *mrtvý*? Její mozek to vůbec nedokázal zpracovat.

„Je to zkrátka příšerné. Příšerné.“ Sarina už hlasitě vzlykala a pláč nezastírala, takže jí téměř nebylo rozumět. „Musíš... ach bože... musíš... něco udělat!“

„Já?“

„Jsi přece polda, ne? Navíc detektiv!“

„Jenže v Montaně. Momentálně na mateřské.“

„Bezva. Takže můžeš přiletět.“

„Nemůžu...“

„Ale jistěže můžeš! Regan, ty musíš! Prostě musíš! Budeš bydlet u mě. Nebo u Collette.“

„Ne.“ Představa, že bude trávit každý den s některou se svých sester, byla nesnesitelná.

„Naše sestra je mrtvá. *Mrtvá!* Někdo prostě přišel k ní do ložnice a střelil ji do hlavy. Ve spánku. Chápeš to?“ útočila Sarina a málem z plných plic ječela. „Brindel byla zavražděná.“

Zavražděná! Panebože, Regan, nechce se mi věřit, že nám nepomůžeš.“

„Sarino!“ vyštěkla Regan. „Neřekla jsem, že nepomůžu. Teď se okamžitě uklidni, rozumíš? Uklidni se! Neřekla jsem, že nepomůžu, ale nemíním bydlet ani u jedné z vás.... Pokud přijedu, půjdu do hotelu... nebo někam.“

„Jaké *pokud*? Honem *přijed*! Tohle je strašlivé. Nemůžu tomu uvěřit.“ Znovu se ozval pláč a vzlyky.

„Vzpamatuj se,“ opakovala Regan a její vlastní šok pomalu ustupoval, protože začala uvažovat jako policajt. „Párkrát se zhluboka nadechni a potom mi zkus pomalu odvyprávět, co se stalo.“

„Nevím. Prostě jak jsem řekla. A poldové – policie – toho moc neprozradili. Dokonce jsem ještě ani nemluvila s detektivem, který to má na starosti. Jmenuje se Anthony Paterno. Já jsem byla v kontaktu jenom s policajtem v uniformě, a ten měl pusu na zámek a pěkně mě vytočil!“

Paterno? Proč jí to jméno něco říká?

„Paterno s náma prozatím nemluvil. A já mám takový pocit, chápeš, jako by nám policie jako nevěřila. Snad nás berou všechny jako podezřelé nebo co!“

„Koho všechny?“

„Mě a Collette. Je tady se mnou. Úplně zničená.“

Regan si představila Collette, nejstarší ze sester Connorových. Vysoká, s velmi světlými vlasy a ostrými rysy, které korespondovaly s jejím neméně ostrým jazykem. Collette procházela životem se zarputilostí parního válce, vždycky získala, co chtěla, přesně jako Brindel. Jakmile Pescoliové hlavou bleskla představa sestřiny podoby, musela ji cíleně odsunout do pozadí, aby se příliš nezahlovala emocemi. „Vás policie vyloučí rovnou,“ prohlásila v naději, že je to pravda.

„Ach bože... ani nevím, co se stalo. Vím jen, že Paul a Brindel byli zavražděni doma každý ve své posteli.“

„Cože? Jako že měli každý tu svou někde jinde?“

„Ano, ano... takhle... takhle to měli uspořádané, víš? Každý vedl prostě svůj život. Dona, jejich služebná, je našla dneska ráno. Brindel v její ložnici, Paula v jeho. Oba v posteli – teda aspoň myslím.“

Já... vlastně nic nevím přesně. Ach božíčku, nevím! Ale chudák Dona, vlítla rovnou do...“ Znovu se rozplakala.

„A co někdo další? Děti? Jeho synové? Brindelina dcera?“

„Aha... já... nevím,“ blekotala Sarina. „Kluci – Macon a Seth – už s nima nebydlí. Jsou někde na škole. Teda asi. Už si nejsem jistá ničím. A Brindel... té nepřirostli k srdci.“

„A co Ivy?“ naléhala Regan.

„Ivy? Ježíšikriste, myslím, že ta se pohřešuje!“

KAPITOLA 3

Anthony Paterno, hlavní detektiv sanfranciské policie, znovu prohlédl ložnici. Policejní lékař a jeho lidé zapínali zip na igelitovém pytli s mrtvolou a nakládali tělo Brindel Lathamové na nosítka na kolečkách. Bohužel právě přijela její sestra a na místě se zhroutila.

Technici, kteří zkoumali místo činu, procházeli obrovským domem, hledali stopy, fotografovali pokoje a luxovali koberce v naději, že objeví vlasy nebo jakékoli sebemenší důkazy, snímali otisky a pečlivě prohlíželi každý metr čtvereční z těch necelých dvou tisíc, které tvořily výměru starobylého sídla. Policejní lékař dokončil ohledání mrtvých těl na místě činu, a nyní je odváželi do márnice. Žádné další oběti nalezeny nebyly. Po dětech ani stopy. Zdálo se vysoce pravděpodobné, že před vraždou byli manželé Lathamovi sami doma.

Dceřin pokoj působil obydleně, jako by odešla nedávno. Postel rozestlaná, ale nemohli najít kabelku, telefon ani ji samotnou. Byla snad obětí únosu? Nebo odešla o vlastní vůli? Civěl do jejího pokoje, zatímco technici prohlíželi povlečení a odpojovali jí počítač. Co se s ní kruci stalo? Doufejme, že nic zlého, ale hned pomyslel na obchod s bílým masem a zneužívání dětí, i na to, že může ležet mrtvá někde jinde. Upřímně doufal, že tomu tak není.

Paterno soustředěně procházel domem, na nic nesahal, ale všechno si pečlivě prohlížel. Dům samotný působil velkolepě, byl postavený v době lomených střech, masivních sloupů, svíslé dělených oken a podobně. Byl přes sto let starý a doplněný o moderní prvky, které byly zřejmě přistavěny v minulém století. Hladké

dlaždice, lesklý mramor, starobylé parkety, zdobné lustry... Jenže navzdory tomu byli uvnitř nalezeni muž a žena dočista mrtví, zabítí ve vlastních postelích – každý ve své ložnici, přestože byli manželé. Doktor Paul Latham, oblečený pouze v boxerkách, měl zadní část lebky na kaši, a jeho manželka Brindel ležela na zádech, a na čele, těsně nad nosem, jí zela kulatá dírka po kulce, takže to zkrátka „koupila přímo mezi oči“, a navíc byla úplně nahá. Je možné, že tak spávala normálně? Proč by ne? Došlo snad nejprve k něčemu souvisejícímu se sexem? Opět jedna z možností. Existovaly důkazy o loupeži, sejf v knihovně byl otevřený a prázdný, druhý sejf v manželově ložnici byl také odemčený a vybraný. K dovršení všeho měl Latham vestavěnou skříň – spíš komoru – na zbraně s posuvnými dveřmi a zjevně v ní míval pořádný arzenál. I tato skříň zůstala otevřená a vnitřní žárovky osvětlovaly jen prázdná pouzdra a stojany na pušky.

Došlo k vraždám v důsledku nepovedené loupeže? S touto úvahou vyrazil ven a prohlížel si zahradu za domem. Policie si to měla evidentně myslet, tato verze se jednoduše nabízela, ale jemu se na ní něco nezdálo. Oběti ležely ve svých postelích, jako kdyby spaly. Zavraždil je někdo ještě předtím, než jim ukradl cennosti, aby se pojistil, že bude mít na loupež dokonalý klid? Byly tudíž jen náhodnými oběťmi? Nebo to bylo naopak a loupež se obě vraždy maskovaly?

Zatím to nevěděl. Zamyšleně vzhlédl k šedavé obloze, mraky měly temná břicha a neúnavně mířily nad pevninu, chlad ledové zimy mu pronikal i přes nepromokavou bundu. Zahrada byla pečlivě udržovaná, oplocená, vedla trochu z kopce, všiml si, že je na ní zimostráz a další stálezelené keře, a vzadu zahradní branka do úzké uličky vedoucí mezi zadními trakty snad půl tuctu domů stejně velkolepých a okázalých, jako byl tento.

On na to přijde. Vždycky uspěl. Tenhle případ bude jeho posledním, usoudil. Pak odejde do důchodu. Všechny vraždy a krveprolití, místa brutálních násilných činů a odpornou stránku života nechá daleko za sebou. Koupí si od švagra loď Bayliner a vymění vlhké a studené sanfranciské klima za teplejší. Vypraví se na jih, daleko za L. A. a San Diego, najde si vesničku na mexickém pobřeží a tam se bude oddávat popíjení tequily, rybaření – třeba chytne výstavní

makrelu, mořana, okouna mořského, nebo dokonce chňapala – a po nocích bude pozorovat hvězdnou oblohu.

„Inspektore?“

Ze zasnění ho vytrhl pronikavý mužský hlas. Otočil se. Přicházel k němu policista v uniformě jménem Nowak. Malý, svalnatý dvacátník, v práci horlivý a velmi formální.

„Myslím si, že byste si měl promluvit s paní Marshovou. Je to...“

„Sestra paní Lathamové,“ přikývl. Věděl, že se dotyčná ukáže, protože se o ní zmínila žena, která zločin ohlásila, Dona Andalusia, služebná Lathamových. Byla na pokraji hysterie a překotně mu sdělovala: „Paní má sestru v Oaklandu. Božíunku, nevěděla jsem, co si počít. Zavolala jsem jí, *su hermana*, ona má víc sester, ale tato bydlí blízko... Sarina... příjmení neznám, omlouvám se. Ale zavolala jsem jí. Nevěděla jsem, co si počít.“

„To jste udělala dobře,“ pochválil ji.

„Myslím, že už sem jede, aby se podívala...“

„Vynikající. Promluví si s ní, ale dovnitř ji nepustíme. Na místo činu nepouštíme nikoho.“

„Sí, sí. Já vím. Víím.“

„Svou sestru vidět nemůže,“ dodal varovně. „Ještě ne.“

„*Dios*,“ vydechla a cosi španělsky zadržela. Přesvědčil ji, aby zůstala na místě, protože si s ní potřeboval ihned promluvit. Poslechla ho. Byla to kulatá paní ve středním věku se širokým obličejem a prošedivělými černými vlasy spletenými do dlouhého copu. Když dorazil na místo činu, čekala na něj s policistou v uniformě na chodníku před domem, za policejní páskou ohrazující sídlo Lathamových. Mnula si ruce, mračila se, velké oči jí potemněly obavami. Jakmile se představil, Dona jen přikývla a s divokou gestikulací mu vysvětlovala, jak oba mrtvé našla.

Při vyprávění ani jednou nezaváhala. Přišla do domu jako obvykle. Když nikdo nereagoval na zaklepání, odemkla si vlastním klíčem a myslela si, že je sama. Přesto ještě zavolala, ale nikdo jí neodpovídal. Začala s úklidem, všimla si, že jsou zadní dveře otevřené, a po zevrubnější prohlídce domu našla ty hrůzy v ložnicích pána a paní. Jako první objevila „madam“ mrtvou ve vlastní posteli.